

[Ingerlise Koefoed]

på, at bibliotekerne skulle stille læsning til rådighed for dem, der ikke ad anden vej kunne skaffe sig bøger. Det var sådan nogle biblioteker, som blev ledet af sognepræster, og i den kommune, hvor jeg bor, var sådan et bibliotek åbent to gange om ugen – for mænd. Var dette det egentlige formål med bibliotekerne, eller er det egentlig formål at give befolkningen, voksne og børn, mænd og kvinder, adgang til viden, information og oplevelse? Hvis det er det egentlige formål, så ser jeg ikke, at der er nogen som helst rimelighed i at blive ved med at holde fast ved, at bibliotekerne kun skal stille bøger til rådighed, fordi der kun fandtes bøger dengang, da man lavede bibliotekerne. I dag får man viden, information og oplevelse gennem alle mulige andre medier, og bibliotekernes egentlige formål må vel være at stille de ting til rådighed, uanset på hvilken måde de gør det.

(Kort bemærkning).

Steffensen (KrF):

Til fru Ingerlise Koefoed vil jeg blot sige, at jeg tror, vi bliver nødt til at afgrænse den fortolkning af bibliotekernes egentlige formål, og jeg mener, at det kort må være dette først og fremmest at stimulere læsning og uddannelse. Fru Ingerlise Koefoed brugte udtrykket »viden« og »oplysning« og også udtrykket »oplevelse«. Det sidste vil jeg sandelig ikke afvise. Jeg vil heller ikke afvise, at der selvfølgelig kan findes muligheder for oplevelse ud over dette med at stimulere læsning og uddannelse, men det er altså, som det er nævnt tidligere i dag, også et spørgsmål om, hvad vi har råd til i dag.

(Kort bemærkning).

Poulsgaard (FP):

Spørgsmålet er netop, hvad vi har råd til. Jeg vil da henstille til Danmarks Biblioteksforening, at man indstiller fru Ingerlise Koefoed til æresmedlem, for hvis der er nogen, der gør noget for Danmarks bibliotekarere, så er det fru Ingerlise Koefoed.

Fru Ingerlise Koefoed, hvem skal nu betale? Hvem er det, vi skal hjælpe i dette land? Hvad sidder vi herinde for? Er det for at hjælpe nogle velbjærgede bibliotekarere? Er det for at have nogle midler til rådighed til

de syge, til de gamle, til de handicappede? Vi har et uddannelsesniveau, der er meget højt, og gud ske lov for det. Der får man viden. Vi har radio. Vi har fjernsyn. Vi har ugeblade. Vi har bøger. Danskerne er ikke så fattige i dag, at de ikke kan købe bøger. De har i hvert fald råd til at betale lidt for at låne en bog eller to, men hvor meget må biblioteksvæsenet faktisk koste af nationalbruttoindtjeningen, før SF er tilfreds, og hvor vil SF tage pengene fra?

(Kort bemærkning).

Ingerlise Koefoed (SF):

Hvem skal betale, spørger hr. Poulsgaard. Det skal hr. Poulsgaard, og det skal jeg. Vi skal betale for at skaffe alle mennesker adgang til den viden, den oplevelse og den uddannelse, som bl. a. findes i folkebibliotekerne.

Og derudover vil jeg godt sige til hr. Steffensen, der siger, at uddannelse er vigtig, og at det er vigtigt, at bibliotekerne støtter den: hvordan støtter man uddannelsen i skolerne i dag? Kun gennem bøger? Nej, gennem alle mulige andre medier. Den argumentation er ikke rigtig holdbar. Hvis hr. Steffensen og andre ville sige: bibliotekerne skal indeholde bøger, som de altid har gjort, fordi dengang man lavede biblioteker, havde man bøger, og vi skal holde fast ved traditionerne, aldrig udvikle os, der skal aldrig ske noget nyt, så ville det være ærlig snak. Men det dér med det egentlige formål – undskyld!

(Kort bemærkning).

Steffensen (KrF):

Til fru Ingerlise Koefoed blot dette, at vi vil i hvert fald sige, at det bliver så den lokale befolkning, der må have ansvaret for, hvordan de vil udbygge deres bibliotek, om de mener at have råd til det og finder det rigtigt, at midlerne dertil skal opkræves hos kommunens skatteborgere. Det må så blive deres afgørelse. Vi mener ikke, at det er noget, vi fra statens side skal diktere.

Mølgaard (DR):

Der er vist tradition for, at man starter med at takke for den redegørelse, man har fået tilstillet fra ministerens side, og det være hermed gjort. Jeg vil også derefter give et